

WERNISCH

VAN

TICHÉ

MĚSTO

Tiché město

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.druhemesto.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Ivan Wernisch

Tiché město – e-kniha

Copyright © Druhé město – Martin Reiner, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

WERNISCH

IVAN

TICHÉ
V MĚSTĚ

DRUHÉ MĚSTO — BRNO 2016

© Ivan Wernisch, 2016

© Druhé město — Martin Reiner, 2016

Alfred Kubin © Eberhard Spangenberg, München

ISBN 978-80-7227-383-6 (tištěná verze)

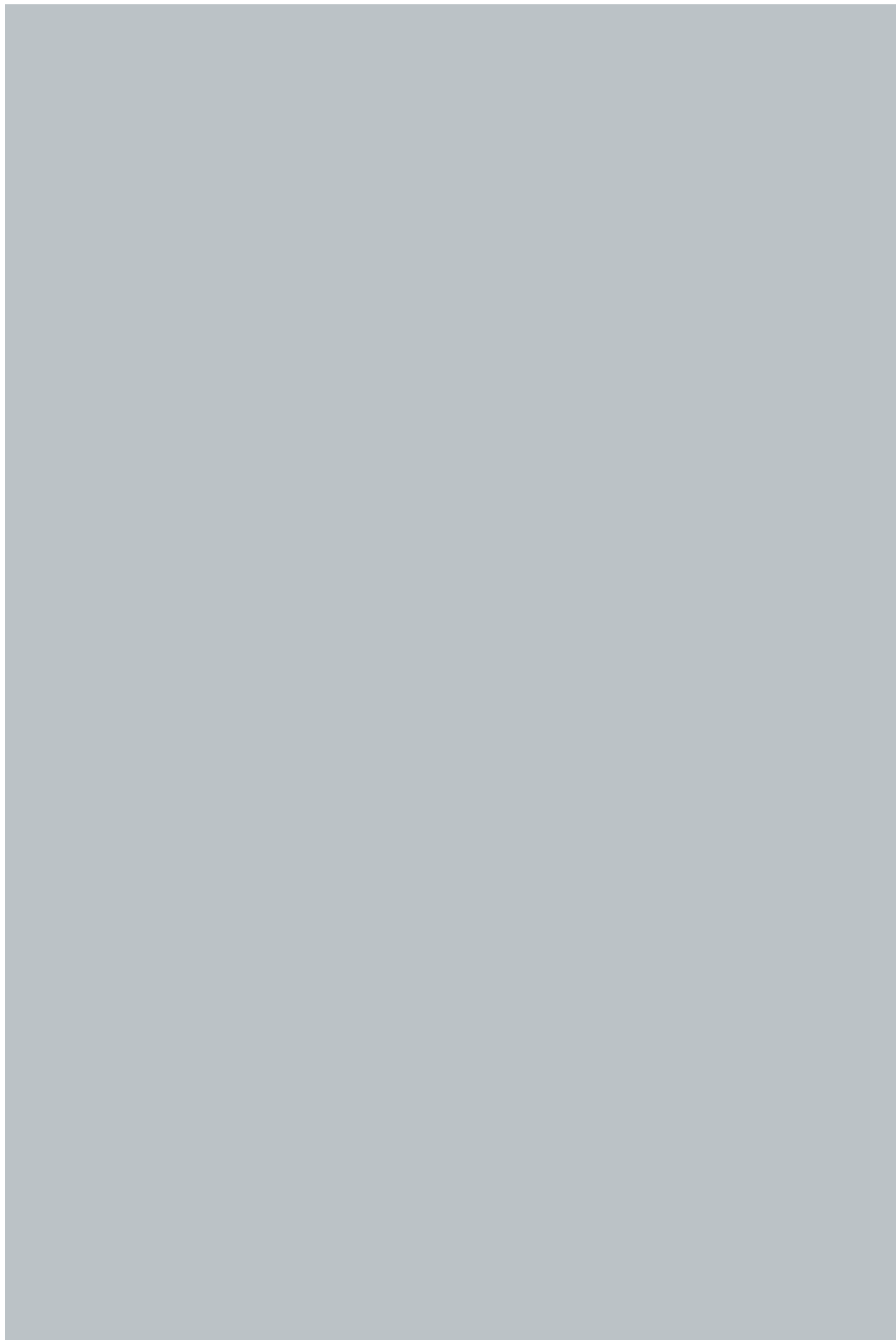
ISBN: 978-80-7227-807-7 (e-pdf)

ISBN 978-80-7227-806-0 (ePub)

ISBN 978-80-7227-808-4 (mobi)

*Efeu rankte sich über das alte Gemäuer
der stillen Ruinenwelt.*

(Paul Scheerbart, Der alte Mörder)

MINI

SKIEREM

TICHÉ MĚSTO

Když končí podzim, ženou tichým městem nomádi svůj dobytek, na chvíli se tu i zastaví, rozdělají oheň, ale ani si k němu nesednou, odcházejí hned, jakmile se přesvědčili, že v prázdných domech nenajdou nic k snědku.

V ulicích se pasou mufloni a ve staveních, která lidé opustili, ještě než byla přichystána k obývání, je příjemné šero.

Také je tu hřbitov bez hrobů a sad, zahrada plná stromků, které dosud nekvetly.

Tady se mi líbí, tady zůstanu.

Na neošlapaný schod přede dveřmi někdo položil pilu, na klice visí kabát.

Stmívá se, v ohništi dodoutnává větev, bučení krav se ozývá z dálky.

A v ještě vzdálenější dálce zabučel parník — tam někde je moře.

Na vratech statku nebo zájezdního hostince se třepetá roztržený, ale dobře čitelný plakát, který sem nedávno připevnil nějaký potulný agitátor: Čas vidliček je pryč, přijde čas nožů.

Čas...

Času mám dost. Už ho mám až po krk.

NĚKDEJŠÍ JEHO LÁSKA

*Une poule sur un mur,
qui picore du pain dur,
picoti, picota,
lève la queue et puis s'en va.*

Lžíce, již právě zvedal k ústům, mu náhle vypadla z ruky, odstrčil talíř s chřestovou polévkou, zvedl se od stolu a jako v mátohách, jako stroj, stroj v mátohách, sledován očima vyděšené manželky a rozdivených dětí, zamířil ke dveřím, za nimiž se nacházely schody vedoucí do sklepa.

Když byl dole, na chvíli se zastavil a rozkoukával se. Ano, tak si to pamatoval, takhle to zde vypadalo před lety: klenbu podpíral cihlový pilíř a u stěny naproti zabedněnému okénku se černala mohutná, vyřezávanými ptáčky ozdobená skříň.

Vrhl se ke skříni a otevřel ji. A bylo to, jak věděl: stála v ní žena oděná ve svatebních šatech. K nadru tiskla kytici slaměnek. Byla to Marča, někdejší jeho láska.

To jsi ty? Kolik je hodin? otázala se.
Pojď ke stolu, drahá, odpověděl. Má paní je výtečná kuchařka.
A co dnes připravila? chtěla vědět Marča.
Polévku z chřestu.
Polévku z chřestu? Vezmi mě za ruku, drahý.

Už bude dobře, už jsem zase s tebou, přiblížil ústa k jejímu zvláště rozeklanému čepci, když spolu vystupovali po schodech. A zažertoval: Možná bude i sklenice piva.